

KAPITOLA DRUHÁ

Síň Svatyně byla jen stěží víc než ponurá putyka, i když rozlehlá. Vešly by se do ní čtyři Berdiny hospody. Páchla vylitým pivem, vlhkou slámou a nezájímavostí. Její čtyři stěny lemovaly sloupy a byla osvětlena pochodněmi a lucernami. Vysoký strop byl zčernalý sazemi. Uprostřed stál obrovský, hrubě opracovaný a často používaný dřevěný stůl. Na něm i v mohutných pěstích nad ním trůnily cínové poháry.

Vůdci Vendy.

S Kadenem jsme se drželi ve stínu pod sloupy, zatímco vůdci zdřevili *chievdara* i jeho pobočníky nespoutanými výkřiky a plácáním po zádech. Nabízely se poháry, rozdávaly se příchozím spolu s halekáním, ať někdo přinese další pivo. Viděla jsem Ebena, menšího než někteří chlapi, kteří tu pracovali jako sloužící, jak zvedá cínový pohár ke rtům stejně jako všichni navrátilci. Kaden mě ochranně pošoupl za svá záda, ale já si stejně dál prohlížela místnost. Snažila jsem se zahlédnout Komizara, abych byla připravená na to, co mě čeká. Někteří chlapi byli obrovští jako Griz – i větší. A já žasla nad tím, jaká stvoření, lidská i zvířecí, tahle podivná země rodí. Soustředila jsem pohled na jednoho z nich. Každé slovo zavrčel a sloužící chlapi ho obíhali uctivými oblouky, aby si od něj udržovali bezpečnou vzdálenost. Napadlo mě, že to bude Komizar, ale viděla jsem, jak i Kadenův pohled klouzá po místnosti, a po tom statném hrubiánovi jen lhostejně přešel.

„To je Rada místodržících,“ ozval se, jako by mi četl myšlenky. „Vládnou provinciím.“

Venda má provincie? A nějakou hierarchii kromě nájemných zabitků, nájezdníků a Komizarovy železné pěsti? Místodržící odlišovaly od vojáků a sluhů černé kožesinové pláštiky na ramenou, ozdobené bronzovou sponou ve tvaru vyceněných zvířecích zubů. Muži v nich vypadali ještě mohutnější a hrozivější.

Lomoz se změnil v ohlušující kravál, který se odrážel od kamenných stěn a holých podlah. Zvuky tady absorbovala jediné hromádka slámy v rohu místnosti. Chlapci postavili káry s kořistí podél jedné řady sloupů a místodržící se vrhli na hromady, zvedali kordy, potěžkávali je, otírali z nich zaschlou krev do kožených chráničů na svých předloktích. Zkoumali zboží jako u stánků na trhu. Viděla jsem, jak jeden z nich zvedl kord s jílcem vykládaným rudým jaspisem. Waltherův kord. Noha mi bezděčně vykročila kupředu, ale zarazila jsem se a přiměla se ucouvnout zpátky. *Ještě ne.*

„Počkej tady,“ zašeptal Kaden a vyšel ze stínů. Já se trochu přisunula ke sloupu a snažila se zorientovat. Viděla jsem tři tmavé chodby, které ústily do Síně, tedy kromě té, kterou jsme přišli my. Kam vedou? Jsou strážené stejně jako ta naše? A co je nejdůležitější, vede některá z nich k Rafeovi?

„Kde je Komizar?“ zeptal se Kaden vendsky. Nemluvil k nikomu konkrétnímu, jeho hlas jen stěží přehlušil vřavu.

Jeden místodržící se otočil, pak další. Síně náhle utichla. „Je tu zabiják,“ ozval se čísi hlas na druhém konci.

Nastala rozpačitá odmlka. Pak jeden z menších místodržících, podsatý muž s množstvím zrzavých copánků, které mu splývaly po ramenou, vykročil ke Kadenovi a rozpráhl paže, aby ho přivítal doma. Hluk opět začal sílit, ale zůstával znatelně tlumenější, a já se podivila, jaký vliv na ně Kadenova přítomnost má. Připomnělo mi to Malichovo chování k němu během té dlouhé cesty přes Cam Lanteux. Z očí mu sálala krvežíznivost, fyzicky na tom byli podobně, a přece vždycky ustoupil, když došlo ke konfliktu.

„Už jsme Komizarovi dali vědět,“ odpověděl mu guvernér, který ho uvítal. „Ale jestli přijde... Totiž, je zrovna zaneprázdněn...“

„*Návštěvou*,“ doplnil Kaden.

Místodržící se zasmál. „Přesně tak. Takovou návštěvu bych si dal taky líbit.“

Postupně k nim přišli i další vládcí provincií a ten s nosem jako skoba nabídl Kadenovi pohár. Přivítal ho doma a žertem ho pokáral, že byl tak dlouho *na výletě*. Další se přidal a zažertoval, že Kaden je víc mimo Vendu než v ní.

„Jdu tam, kam mě Komizar pošle,“ odvětil Kaden.

Další místodržící velký jako býk a se stejně mohutnou hrudí zvedl pohár k připitku. „Tak jako my všichni,“ prohlásil, zaklonil hlavu a dlouze, nedbale se napil. Pivo mu stékalo kolem koutků úst do vousů a kapalo na podlahu. Takže i tenhle mohutný obr skáče, jak Komizar píská, a nestydí se to připustit.

Mluvili jen vendsky, ale rozuměla jsem jim skoro všechno. Teď už jsem z vendštiny dávno znala mnohem víc než jediné slovo. Týdny cesty přes Cam Lanteux, během nichž jsem byla neustále vystavená jejich jazyku, vyléčily mou nevědomost.

Když jim Kaden odpovídal na otázky o své cestě, zaujal mě další místodržící, který vytáhl z káry jemně opracovaný bandalír a pokusil se ho natáhnout na svůj mohutný pas. Zatočila se mi hlava, udělal se mi zle, mými žilami probublala zuřivost. Zavřela jsem oči. *Ještě ne. Nenech se zabít v prvních deseti minutách. Na tohle bude čas později.*

Zhluboka jsem se nadechla, a když jsem opět otevřela oči, spatřila jsem obličej ve stínu. Někdo mě pozoroval z druhé strany síně. Nedokázala jsem se odvrátit. Do tváře mu dopadal jen odlesk světla. Jeho temné oči byly bez výrazu a zároveň podmanivé – jako oči vlka pronásledujícího kořist, sebevědomého natolik, že nespěchá s útokem. Nenuceně se opíral o sloup. Byl mladší než místodržící, s hladkým obličejem kromě tenké linie vousů kolem brady a pečlivě upraveného knírku pod nosem. Tmavé vlasy měl rozčuchané, vlnily se mu až těsně nad ramena. Neměl kožešinový pláštík guvernéřů ani koženou vestu vojáka, jen prosté hnědé kalhoty a volnou bílou halenu, ale rozhodně nespěchal nikomu posloužit, takže nebyl ani sluha. Jeho oči ze mě sklouzly, jako by se už nudil, a přejely po ostatních v síni, po místodržících rabujících v hromadách na kárách

a šplíchajících kolem sebe pivo. A po Kadenovi. Viděla jsem, jak se dívá na Kadena.

Břichem se mi rozlilo horko.

On.

Vyšel zpoza sloupů doprostřed místnosti a já od prvního kroku věděla, že se nemýlím. Tohle byl Komizar.

„Vítejte doma, spolubojovníci!“ zvolal. Sínň okamžitě utichla. Všichni se za tím hlasem obrátili, i Kaden. Komizar pomalu kráčel rozlehlým prostorem a všichni mu ustupovali z cesty. Já vyšla ze stínu a postavila se Kadenovi po bok. Ozvalo se tiché užaslé zašumění.

Komizar se zastavil pár kroků před námi. Mě ignoroval a chvíli zíral na Kadena, než se k němu konečně naklonil s přátelským objetím na uvítanou.

Když ho pustil a ucouvl, zadíval se s chladným prázdným pohledem na mě. Nemohla jsem uvěřit, že tohle je on. Tvář měl hladkou a bez vrásek, mohl být sotva o něco starší než Walther, spíš jako Kadenův starší bratr než obávaný vůdce. Nevypadal jako strašlivý Drak z Písně Vendy, ten, který pije krev a krade sny. Byl jen průměrně vysoký a nebylo na něm nic děsivého, až na ten neuhýbající pohled.

„Co je tohle?“ zeptal se morrighanštinou skoro stejně bezchybnou, jako byla Kadenova, a pokývl ke mně hlavou. Hráč. Věděl moc dobře, kdo jsem, a chtěl si být jistý, že porozumím každému slovu.

„Princezna Arabella, První dcera Morrighanu,“ odpověděl Kaden.

Místností proběhlo další potlačené zašumění. Komizar se zasmál. „Tohle? Princezna?“

Pomalou mě obešel, jakoby nevěřící si prohlížel mou špínu, moje hadry. Zastavil se vedle mě na boku, kde mi roztržené šaty obnažily rameno a byla vidět kavah. Tiše udělal *hmm*, jako by ho to lehce pobavilo, a přešel mi prstem po celé délce paže. Naskočila mi husí kůže, ale zvedla jsem bradu, jako by nebyl víc než otravná moucha, která kolem mě bzučí. Komizar dokončil kruh, až mi zase hleděl do obličej. „Nic moc působivého, co?“ zabručel. „Ale to není větší na královských spratků. Jsou asi tak úchvatní jako miska týden staré kaše.“

Ještě před měsícem bych po té návnadě skočila, roztrhala ho na kusy několika vhodně zvolenými zuřivými slovy, ale teď jsem ho chtěla víc než urazit. Vyměnila jsem si s ním pohled stejně prázdný jako ten jeho, mrknutí za mrknutí. Komizar si hřbetem ruky zamnul linii upravených vousů kolem brady a pečlivě si mě prohlížel.

„Byla to dlouhá cesta,“ vysvětlil Kaden. „A pro ni tvrdá.“

Komizar nazdvihl obočí, předstíral překvapení. „A zbytečná,“ prohodil. Zvýšil hlas tak, aby ho slyšeli všichni v místnosti, i když jeho slova byla určená Kadenovi. „Náhodou si vzpomínám, že jsem ti nařídil proříznout jí hrdlo, ne přivést ji sem jako domácího mazlíčka.“

Ve vzduchu zajiskřilo napětí. Nikdo nezvedl ke rtům pohár. Nikdo se nehýbal. Možná čekali, že se Komizar vydá ke kárám, vezme si zbraň a srazí mi hlavu z krku přímo tady v síni, což by v jejich očích bylo správné. Kaden se mu vzepřel.

Jenže mezi Kadenem a Komizarem bylo něco, čemu jsem ještě úplně nerozuměla. Nějaké pouto.

„Má dar,“ oznámil Kaden. „Myslel jsem, že bude Vendě užitečnější živá než mrtvá.“

Při slově *dar* jsem viděla, jak si sloužící i vůdci mezi sebou vyměňují rychlé pohledy, ale pořád všichni mlčeli. Komizar se usmál, mrazivě i neodolatelně zároveň. Krk mě zabrněl. Tohle byl muž, který uměl ovládat místnost tím nejlehčím dotekem. Odhalil se mi. Když znám jeho sílu, můžu odhalit i jeho slabosti. Má je každý. I tenhle obávaný Komizar.

„Dar!“ zasmál se a otočil se k ostatním, jako by čekal, že se k jeho smíchu přidají. Přidali se.

Obrátil se zase na mě, úsměv byl pryč. Natáhl se po mé ruce, zkoumal rány, jeho palec zlehka přešel po hřbetu mé dlaně. „Má i jazyk?“

Tentokrát to byl Malich, kdo se zachechtal. Přistoupil ke stolu a udeřil do něj pohárem. „Jako ňafající hyena. A stejně tak zákeřně kousá,“ ozval se *chievdar*. Vojáci si začali mumlat.

„A přece,“ Komizar se ke mně obrátil, „pořád mlčí.“

„Lio,“ zašeptal Kaden a strčil do mě rukou, „můžeš promluvit.“

Podívala jsem se na něj. To si myslí, že to nevím? Vážně si myslel, že mlčím kvůli jeho varování? Až příliš často mě umlčovali ti, kdo si

nade mnou osobovali nějakou moc. Ale ne tady. Můj hlas bude slyšet, ale promluvíím, až to poslouží mým účelům. Nedala jsem nic najevo ani slovy, ani výrazem. Komizar a jeho místodržící se ničím nelišili od davů, které jsem viděla tady v ulicích. Byli zvědaví. Opravdová morrihanská princezna. Byla jsem jako vystavené zboží. Komizar chtěl, abych se před ním a jeho místodržícími předvedla. Myslí si snad, že mi z úst budou padat drahokamy? Mnohem spíš čekali, že budou moci vysmát mým slovům, tak jako se vysmáli mému zevnějšku. Byly jen dvě věci, které muž Komizarova postavení očekával, vzdor nebo podlézání, a já si byla naprosto jistá, že žádná z nich by mým vyhlídkám nijak neprospěla.

Puls jsem sice měla zběsilý, ale pohled jsem neodvrátila. Pomalu jsem zamrkala, jako bych se nudila. *Vidíš, Komizare, už taky zvládám tvoje triky.*

„Bez obav, přátelé,“ ozval se a mávl rukou jakoby nad mým mlčením. „Máme spoustu jiných věcí, o kterých můžeme mluvit. Třeba o tomhle všem!“ Ukázal na řadu vyrovnaných kár a potěšeně se zasmál nad tou hojností. „Copak to tady máme?“ Vydal se k jednomu konci řady, postupoval od jednoho dvoukoláku ke druhému, prohřabával se kořistí. Všimla jsem si, že místodržící si sice lup prohlédli, ale z kár nic nezmezelo. Možná věděli, že musí nechat Komizara, aby si vybral jako první. Ten zvedl sekyrku, přešel prstem po ostří, pokývl, jako by to na něj udělalo dojem. Pak se přesunul k další káře, vytáhl z ní krátký mečík a švihl s ním před sebou. Jeho *svííst* proťalo vzduch a vysloužilo si pochvalné poznámky přihlížejících. Komizar se usmál. „Dobrá práce, *chievdare*.“

Práce? Povraždění celé roty mladých mužů?

Komizar zahodil mečík zpátky a přešel k dalšímu dvoukoláku. „A co to máme tady?“ Zalovil a vytáhl dlouhý pás z kůže. Waltherův bandalír.

Ne on. Kdokoli, jen ne on. Cítila jsem, jak mi kolena slábnou, a z hrdla mi unikl tichý sten. Komizar se ke mně otočil a zvedl bandalír do výšky. „Výjimečná řemeslná práce, že ano? Podívejte se na tu révu.“ Přešel prsty po řemínku. „A ta kůže, jak je měkká. Věcička hodná prince, co?“ Zvedl bandalír nad hlavu a navlékl si ho na svůj trup, než se vydal zpátky ke mně. „Co myslíš, princezno?“

Do očí mi vyhrkly slzy. I já mu hloupě odhalila své karty. Byla jsem pořád tak rozbolavělá ze ztráty Walthera, že jsem nedokázala jasně uvažovat. Odvrátila jsem se, ale chytil mě za bradu, jeho prsty se mi zabořily do kůže. Donutil mě ohlédnout se na něj.

„Vidíš, princezno? Tohle je moje království, ne tvoje, a mám možnost, jak tě přimět k řeči, o jakých se ti ani nezdálo. Když rozkážu, budeš zpívat jako kanárek s ustříženými křídly.“

„Komizare.“ Kadenův hlas byl tichý a vážný.

Komizar mě pustil, smál se, něžně mě pohladil po tváři. „Myslím, že princezna je po dlouhé cestě unavená. Ulrixi, odveď princeznu do cely, aby si mohla na chvíli odpočinout, a my si zatím s Kadenem promluvíme. Máme hodně co probírat.“ zahleděl se na Kadena a z očí mu poprvé vyšlehl hněv.

Kaden se na mě podíval, zaváhal, ale nebylo nic, co by mohl udělat. „Běž,“ vyzval mě. „Bude to dobré.“

Sotva jsme se dostali z Kadenova dohledu, stráže mě doslova táhly chodbou, manžety jejich rukávů se mi zarývaly do kůže. Stále jsem v obličejí cítila tlak Komizarových prstů. Tam, kde se mi zabořily do brady, mi v pokožce škubalo. Za pár krátkých minut dokázal vyhmátnout něco, na čem mi hluboce záleželo, a využít to tak, aby mi ublížil a oslabil mě tím. Obrňovala jsem se proti bití nebo bičování, ale proti tomuhle ne. Jeho pohled mě stále pálil v očích, bandalír mého bratra hrdě přetažený přes hrud' jeho nepřítele v tom nejkrutějším výsměchu, s nadějí, že se rozsypu. A já se rozsypala.

Jedna nula pro Komizara. Vyhrál nadě mnou, ne mocí ani brutální silou, ale kradmým, bedlivým pozorováním. Musím se naučit chovat stejně.

Vzedmulo se ve mně pobouření, když se mnou strážní hrubě smýkali chodbou a nejspíš si vychutnávali, že mají ve své moci princeznu. Než zastavili u dveří, paže jsem měla z jejich sevření otupělé. Odmkli a hodili mě do temné místnosti. Spadla jsem a odřela si kolena o kamennou podlahu. Zůstala jsem ochromená a schoulená ležet na zemi a vdechovala zatuchlý vzduch. Třemi otvory vysoko na stěně

proti mně se dovnitř protahovaly tři tenké proužky světla. Když si moje oči přivykly na tmou, rozeznala jsem na zemi slavník s dírami, z nichž vypadávala sláma, malou trojnožku a kbelík. Jejich cela byla zařízená tak, jak se u barbarů dalo čekat. Přimhouřila jsem oči a snažila se v chabém světle rozeznat něco víc, ale pak jsem uslyšela hluk. V rohu něco zašustilo. Nebyla jsem sama.

Někdo nebo něco tu bylo se mnou.